

Sygn. akt VI Ga 45/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: S. D.

przeciwko: A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w P.V Wydziału Gospodarczego z dnia 7 października 2015 r., sygn. akt V GC 377/14 upr

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda S. D. kwotę 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 45/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 marca 2016 r.

Powód S. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 1.290 Euro z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podał, iż na zlecenie pozwanego wykonał usługi transportowe w transporcie międzynarodowym, w związku z czym wystawił fakturę VAT, termin zapłaty tej faktury upłynął w dniu 7 grudnia 2013r., pozwany w dniu 21 stycznia 2014r. dokonał uregulowania należności w kwocie 610 euro, do zapłaty pozostała kwota 1.290 euro.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał, iż zlecił powodowi przewóz towarów na trasie z E. w Niemczech do K. na Ukrainie, zaprzeczył, aby to zlecenie powód wykonał prawidłowo. Przewożony towar uległ bowiem częściowo uszkodzeniu i odbiorca odmówił przyjęcia tej części towaru. Za niewykonaną usługę zleceniodawca obciążył pozwanego odszkodowaniem w wysokości 1290 euro- odpowiadającym wartości uszkodzonego towaru, którą to kwotą pozwany obciążył następnie powoda i którą to kwotę odjął od należnej powodowi zapłaty za transport.

W ustosunkowaniu się do powyższego powód zakwestionował zasadność obciążenia go należnością z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Zaprzeczył by nastąpiła szkoda, wskazał brak jej udowodnienia, kwestionując dokumenty wskazane jako podstawa wystawienia noty obciążeniowej, skoro dotyczą podmiotów trzecich, a więc nie wynika z nich, aby pozwany został obciążony przez jego zleceniodawcę jakimikolwiek kosztami. Powód ponadto wskazał, że po jego stronie nie było możliwości sprawdzenia towaru, a sposób zabezpieczenia był zgodny ze zleceniem pozwanego i umową zawartą przez strony. W trakcie przewozu panowały nadzwyczajne warunki pogodowe, nawałnica wraz z porywistym wiatrem i opadami, które mogły ewentualnie naruszyć pokrycie dachowe, to nadzwyczajne warunki pogodowe w czasie przewozu wyłączają odpowiedzialność powoda za jego uszkodzenie. Dodatkowo powód wskazał, iż namoczenie opakowań nie jest jednoznaczne z namoczeniem towaru, co wynika z załączonych zdjęć. Pozwany nie wykazał wysokości powstałej szkody.

W odpowiedzi na twierdzenie powoda pozwany podał, iż wysokość szkody została wykazana w piśmie (...) UKRAINA z dnia 21.11.2013 r., powód otrzymał dokumenty wskazując na wysokość szkody w dniu 31.12.2013 r. Dodatkowo pozwany powołał się na pismo (...) UKRAINA z dnia 30.03.2015 r., które wskazuje, iż szkoda dotyczy zlecenia powierzonego powodowi.

Wyrokiem z dnia 7 października 2015 r. Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanego A. K. na rzecz powoda S. D. kwotę 1.290 euro z odsetkami w wysokości ustawowej: co do kwoty 1.900 euro od dnia 08.12.2013r. do dnia 21.01.2014r., co do kwoty 1.290 euro od dnia 22.01.2014r do dnia zapłaty (pkt I wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie zlecenia nr (...)r. z dnia 8.10.2013 r. powód S. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...)P. (...) w S. wykonał przewóz towarów na rzecz A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A. T. - (...) A. (...)L.w N., na trasie z miejscowości (...) w Niemczech do K. na Ukrainie. Zgodnie z listem przewozowym nadawcą przesyłki był (...) Ltd, natomiast jego odbiorcą (...) Company (...). Bezpośrednio ze strony powodowej przewóz towarów wykonywał kierowca zatrudniony w powodowej firmie (...) samochodem ciężarowym marki V. wraz z naczepą o nr rej. auta (...) 77K i naczepy 91PL. (...) w trakcie załadunku towarów na terenie Niemiec w dniu 10.10.2013 r. nie był obecny przy załadunku towarów na naczepę, która została następnie zaplombowana. W dniu 15.10.2013 r. towar został dostarczony do miejsca odbioru - Urząd Celny w K.. W trakcie wykonywania przewozu z uwagi na okres jesienny w którym wykonywany był przewóz padał deszcz, nie panowały przy tym nadzwyczajne warunki pogodowe, nie doszło przy tym do rozszczelnienia naczepy czy naruszenia założonych plomb. W trakcie rozładunku towarów, w trakcie których obecny był kierowca pojazdu W. K. w dniach 16-19.10.2013 r. okazało się, że część opakowań kartonowych w których przewożone były towary w postaci urządzeń elektronicznych – lampa KenkoLight czy też produktów w postaci koktajlu białkowego została uszkodzona. O tym fakcie kierowca poinformował R. P., zostały wykonane zdjęcia zamoczonych kartonów. Kierowca wykonał również w liście przewozowym CMR wówczas zapis, iż nie był obecny przy załadunku towaru. O zaistniałym fakcie został poinformowany również pozwany A. K..

W piśmie z dnia 24.10.2013 r. pozwany poinformował powoda, iż wartość zamoczonego towaru dostarczonego przez pozwanego wynosi 2190 Euro i w związku z tym oczekuje na informację jak zaspokoić roszczenie jego klienta, tj. firmy (...), d. S. Białoruś A.

Powstała szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi firmy powodowej – (...) S.A w W.. Pozwany zwrócił się pismem z dnia 28.10.2013 r. do firmy (...), d. S. Białoruś A. o przesłanie na rzecz przewoźnika – powoda dokumentów w postaci: dowodu osobistego osoby reprezentującej firmę-właściciela towaru, dokumentów potwierdzających własność towaru, numer konta bankowego na który ma być wpłacona wartość szkody oraz do powoda również z pismem dotyczącym dokumentów związanych ze szkodą. Pismem z dnia 22.11.2013 r. ubezpieczyciel poinformował powoda, iż nie jest możliwe zaspokojenie zgłoszonej szkody z uwagi na brak dokumentów potwierdzających szkodę, w tym dokumentów potwierdzających dostarczenie towaru i utylizację uszkodzonego towaru.

W dniu 23.10.2013 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) tytułem wynagrodzenia za wykonany przewóz na kwotę 1.900 Euro z terminem zapłaty należności do dnia 7.12.2013 r.

Pismem z dnia 31.12.2013 r. pozwany poinformował powoda, iż jego klient obciążył go za dostarczenie uszkodzonego towaru kwotą 1.290 euro i tą kwotą obciążył powoda w zakresie wynagrodzenia za wykonany transport, kwota ta następnie została potrącona z faktury nr (...). W tym zakresie pozwany wystawił na rzecz powoda notę obciążeniową nr(...)r. Pozwany w dniu 21.01.2014 r. dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty 610 Euro tytułem zapłaty za fakturę nr (...).

Powód nie zgodził się z takim stanowiskiem pozwanego, z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej powstanie szkody i wezwał go do zapłaty całej należności za wykonany przewóz w kwocie 1290 Euro, co okazało się bezskuteczne.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, pozwany w toku postępowania przedłożył pismo z dnia 23.11.2013 r. firmy (...) UKRAINA kierowane do podmiotu o nazwie G. z prośbą o kompensatę za zepsuty towar. Z treści tego pisma wynikało, w zakresie faktury nr (...) z dnia 07.10.2013 r., którą dostarczyła firma, do której kierowane było pismo, zamoczone były łącznie 1700 sztuk opakowań koktajlu białkowego na łączną kwotę 11054,84 hrywien oraz 4 sztuki L. K. na łączną kwotę 2140,51 hrywien, tj. na łączną kwotę 13195,35 hrywien. W piśmie tym brak było wzmianki o powodzie i brak było nawiązania do pojazdu powoda, którym wykonywany był przewóz. W treści tego pisma brak było również informacji, iż pozwany był uczestnikiem transakcji, której ona dotyczy. Pozwany przedłożył również pismo firmy (...) UKRAINA kierowane do podmiotu o nazwie G. z dnia 30.03.2015 r., które miało stanowić uzupełnienie pisma z dnia 21.11.2013 r., w którym zostało stwierdzone, iż w dostawie, którą dostarczyła firma (polski przewoźnik firma (...) ciągnik (...) 77K, przyczepa (...) 91PL) stwierdzono namoczone wodą opakowania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego i dokonanej oceny dowodów Sąd Rejonowy uznał powództwo w całości za zasadne. Pozwany nie udowodnił faktu powstania szkody w transporcie towaru, jej wysokości i poniesienia jej w związku z wykonanym przez powoda przewozem towarów.

Analizując treść pisma z dnia 21.11.2013 r. w języku rosyjskim wraz z tłumaczeniem, załączonego do pisemnej odpowiedzi na pozew Sąd Rejonowy wskazał, że nie wynika z niego, aby pozwany został obciążony jakimikolwiek kosztami. Pismo to jest kierowane do podmiotu o nazwie G. (...) F. O. L. filiale. W treści tego pisma brak było wzmianki o powodzie i nawiązania do pojazdu powoda, którym wykonywany był przewóz. W treści tego pisma brak było również informacji, iż pozwany był uczestnikiem transakcji, której to pismo dotyczy. Zgodnie z listem przewozowym nadawcą przesyłki był (...) Ltd, natomiast jego odbiorcą (...) Company (...). Pozwany wskazywał zaś, iż jego zleceniodawcą - klientem był (...) d.S.-Białoruś A. Poza ogólnym stwierdzeniem pozwany nie wykazał również aby w związku z powstałą szkodą został przez firmę z Białorusi obciążony jakimikolwiek kosztami i jaki był związek firmy z Białorusi z firmą z Finlandii do której kierowane było pismo z dnia 21.11.2013 r. jak też czy którakolwiek z tych firm naprawiła szkodę na rzecz firmy (...) Ukraina. Co więcej pozwany przedłożył pismo z dnia 24.10.2013 r. kierowane do powoda, z którego miało wynikać, iż wartość uszkodzonego towaru podana przez jego zleceniodawcę, tj. firmę (...) d.S.-Białoruś A. wynosiła 2.180 Euro. Z treści zaś kolejnego pisma pozwanego do powoda z dnia 31.12.2013 r. wynika, iż jego klient obciążył go wartością uszkodzonego towaru na kwotę 1.290 Euro. Z treści tego pisma nie wynikało, iż pozwany miał doręczyć powodowi pismo z dnia 21.11.2013 r., a jedynie, iż dokonuje potrącenia wynagrodzenia za przewóz z faktury nr (...) zgodnie z wystawioną przez niego notą obciążeniową z dnia 31.12.2013 r. Dopiero w odpowiedzi na twierdzenia i zarzuty powoda o braku jego wcześniejszych wiadomości o piśmie z dnia 21.11.2013 r. jak też braku wykazania tym pismem wysokości szkody pozwany przedłożył kolejne pismo datowane na dzień 30.03.2015 r. w języku rosyjskim z tłumaczeniem, mające stanowić uzupełnienie pisma z dnia 21.11.2013 r., z którego wynikało, iż wskazana tam szkoda dotyczy przewozu towarów wykonanego przez powoda. Pismo to jednak, w ocenie Sądu Rejonowego nadal nie mogło być uznane za wykazanie wysokości powstałej szkody, gdyż brak było informacji, iż to pozwany był uczestnikiem tej transakcji i jaki był związek z powstałą szkodą firmy z Białorusi, czy pozwany został bezpośrednio obciążony jakimikolwiek kosztami w związku z tym, a ponadto jaki był związek firmy z Białorusi z firmą z Finlandii do której kierowane były pisma z dnia 21.11.2013 r. i z dnia 30.03.2015 r. jak też czy którakolwiek z tych firm naprawiła szkodę na rzecz firmy (...) Ukraina. Zdaniem Sądu, za takim stanowiskiem przemawiał również fakt, iż ubezpieczyciel powoda

odmówił naprawienia tej szkody z uwagi na brak przedłożenia dokumentacji dotyczącej powstałej szkody i wykazującej dalszy los uszkodzonego towaru. W tym stanie rzeczy, z uwagi na to, że pozwany nie wykazał wysokości wzajemnej wierzytelności Sąd Rejonowy nie uznał dokonanego przez niego potrącenia za skuteczne.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj.

- art 232 kpc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 6 kc poprzez przyjęcie, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. wykazania wysokości powstałej szkody w wyniku nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda, podczas gdy pozwany w toku postępowania przedstawił dowody z dokumentów, których treść się wzajemnie uzupełnia i koresponduje z treścią zeznań złożonych przez pozwanego dowodząc, iż wartość szkody powstałej wskutek nienależytego wykonania umowy przez powoda wynosi 1290,00 euro;

- art. 233 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. z dokumentów: pisma z dnia 23 listopada 2013 r. wraz z tłumaczeniem

(k. 94-95), pisma z dnia 30.03.2015 r. (k. 91 i 93) wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego polegających na tym, iż dokumenty powyższe nie potwierdzają, iż transport objęty ich treścią był wykonywany przez powoda, a pozwany był uczestnikiem transakcji, której te pisma dotyczą, podczas gdy powyższe dowody w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym potwierdzają zarówno powstanie szkody w towarze przewożonym w ramach umowy zawartej pomiędzy stronami jak również wysokość tejże szkody;

które to naruszenie spowodowało wydanie przez Sąd I instancji wyroku uwzględniającego powództwo w całości, podczas gdy istniały podstawy do jego oddalenia, z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według przedłożonego spisu kosztów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto na podstawie art. 505¹¹ §1 kpc oraz art. 368 §1 pkt 4 kpc pozwany wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów:

- wydruku treści wiadomości e-mail od G. A. do pozwanego z dnia 10.12.2013 r.

- potwierdzenie z Banku (...) S.A..

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącego w przedmiocie dopuszczenia dowodów w postaci dokumentów dołączonych do apelacji w postaci: wydruku wiadomości e-mail z dnia 10.12.2013 r. oraz potwierdzenia z Banku (...) S.A. sporządzonego w dniu 19.01.2016 r. Dowody powyższe zostały powołane przez pozwanego dla wykazania, że został on obciążony przez swojego zleceniodawcę wartością uszkodzonego towaru w kwocie 1290 euro i wartość ta została mu potrącona z umownego wynagrodzenia przez jego zleceniodawcę (...) d.S. A. G. z Białorusi. Do skutecznego zgłoszenia w postępowaniu apelacyjnym nowych faktów i dowodów konieczne jest wykazanie, że potrzeba ich powołania nie występowała w pierwszej instancji (powstała

później) (art. 381 k.p.c.). Jeżeli strona przez własne zaniedbanie (bierność) w postępowaniu w pierwszej instancji nie wykazuje odpowiedniej inicjatywy w zakresie zgłaszania twierdzeń faktycznych i wniosków dowodowych to musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji będzie uprawniony do pominięcia spóźnionych wniosków dowodowych (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1997 r., IPKN 408/97, OSNP 1998/20/591). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd według którego strona nie może skutecznie żądać uzupełnienia materiału dowodowego tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny tego dowodu przez sąd I instancji, bądź przypuszczała, że do oceny spornej okoliczności wystarczą inne dowody. (por. wyrok SN z 7.11.1997 r. II CKN 446/97, wyrok SN z 27.11.1998 r. III CKN 52/98) W niniejszym postępowaniu dokumenty dołączone do apelacji - o ile zdaniem skarżącego miały znaczenie w sprawie - winny zostać złożone przed Sądem I instancji. Zostały one bowiem zgłoszone dla wykazania okoliczności stanowiącej podstawę dla zgłoszonego zarzutu potrącenia, kwestionowanej przez powoda właśnie w zakresie, niewykazania przez pozwanego faktu i wysokości kwoty jaką został obciążony przez podmiot jemu zlecający transport. Okoliczność ta stanowiła kwestię sporną już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, a brak wykazania niniejszego przez pozwanego został zarzucony przez powoda już w pierwszym piśmie procesowym ustosunkowującym się do sprzeciwu, w którym to procesowy zarzut potrącenia został sformułowany. Brak podstaw dla stwierdzenia, iż zawnioskowane w apelacji dowody nie mogły być zawnioskowane przed Sądem I instancji, a jak wynika z powyższego brak podstaw również dla przyjęcia, iż potrzeba ich powołania wyniknęła dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Dlatego też na podstawie art. 381 kpc zgłoszone w apelacji dowody podlegały pominięciu.

Odnosząc się do zarzutów apelacji to koncentrowały się na naruszeniu przez Sąd I instancji przepisów postępowania tj. art 232 kpc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 6 kc oraz art. 233 kpc poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że wysokość szkody powstałej w wyniku nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda nie została wykazana. Zarzuty nie były uzasadnione. Ponowna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób należyty i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, zgromadzony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ocenił wszechstronnie, z zachowaniem reguł określonym w art. 233 § 1 k.p.c., oraz trafnie wyjaśnił podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia.

Niniejsza sprawa stanowiła sprawę o zapłatę z tytułu zrealizowanej przez powoda na zlecenie pozwanego usługi transportowej w przewozie międzynarodowym, do którego zastosowanie znajdowały przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego (CMR) z dnia 19 maja 1956 roku (Dz.U. 1962, Nr 49, poz.238) Fakt zawarcia umowy przewozu oraz jej wykonanie przez powoda nie był kwestionowany. Pozwany nie kwestionował też, że nie dokonał zapłaty na rzecz powoda części należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w kwocie 1290 euro, bowiem należność tą potrącił z wierzytelnością własną wynikającą z noty obciążeniowej z dnia 31.12.2013 r. na kwotę 1290 euro z tytułu roszczenia odszkodowawczego w związku z zaistniałą szkodą w przewożonym przez powoda towarze.

Zmierzając do wykazania skuteczności dokonanego potrącenia pozwany zobowiązany był udowodnić poniesienie szkody będącej skutkiem nienależytego wykonania umowy przewozu przez powoda. Oznacza to w realiach niniejszej sprawy, że na pozwanym spoczywał ciężar wykazania faktu obciążenia go kosztami uszkodzonego towaru przez jego kontrahenta, że obciążenie to było wynikiem nienależytego wykonania umowy przez powoda i że było ono zasadne co do faktu i wysokości. Zgłoszenie zarzutu potrącenia jest bowiem formą dochodzenia roszczeń zrównaną co do skutków z powództwem, dlatego podlega tym samym wymogom, które stawiane są dla powództwa. W razie sporu strona podnosząca w procesie zarzut potrącenia winna wykazać, że wierzytelność jej służy i istnieje co do zasady i co do wysokości. Dopiero w wyniku wykazania tych okoliczności potrącenie można uznać za skuteczne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013 r. I ACa 1387/12 LEX nr 1314957, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 marca 2015 r. I ACa 958/14)

W oparciu o zebrane dowody Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że zarówno fakt poniesienia szkody jak i jej wysokość nie została przez pozwanego w wystarczający sposób wykazana.

Skoro pozwany twierdzi, że przewóz towaru w niniejszej sprawie wykonywany był w ramach tzw. „łańcucha spedycyjnego” i w tym zakresie następowało kolejne obciążanie odszkodowaniem z tytułu uszkodzenia towaru podczas

przewozu, to winien on być niniejsze w sposób pełny wykazać. W tym zakresie niewystarczającą była przedłożona przez dokumentacja, która nosiła charakter wybiórczy. Wykazanie powyższego było niezbędne tym bardziej, gdy powód to kwestionował, zarzucając, iż pismo z dnia 21 listopada 2013r. dotyczy podmiotu, niezwiązanego z wykonanym przez niego przewozem.

Trzeba wskazać, iż pozwany fakt powstania i wysokości szkody, a tym samym podstaw dla obciążenia powoda kwotą 1290 euro wywodził ze stwierdzenia, iż wartość uszkodzonego towaru wynosi właśnie 1290 euro bowiem tą kwotą poszczególni uczestnicy procesu spedycji, przewozu, obciążali kolejnych uczestników tego procesu. Po pierwsze stwierdzić należy, iż z faktu tego nie wynikało jeszcze, iż istotnie przedmiotowy towar został uszkodzony w zakresie pozwalającym przyjąć właśnie wartość 1290 euro, skoro na okoliczność zakresu i rodzaju uszkodzonego towaru właściwie została przedłożona jedynie dokumentacja zdjęciowa, z której nie sposób było w sposób jednoznaczny wywieść ile i jaki rodzaj towaru został uszkodzony. Po drugie na podstawie przedstawionej przez pozwanego dokumentacji brak było podstaw dla jednoznacznego stwierdzenia zasadności obciążenia tą kwotą powoda przez pozwanego. Jak bowiem zasadnie ocenił Sąd Rejonowy do sprzeciwu pozwany dołączył pismo z dnia 21 listopada 2013 r. zawierające prośbę o dokonanie kompensaty za uszkodzony towar, którego nadawcą był firma (...) Ukraina” Sp. z o.o. w K., ale kierowane do podmiotu o nazwie G. (...) F. O. L. filiale, w ogóle nie wymienionego w CMR (zgodnie z listem przewozowym nadawcą przesyłki był (...) Ltd, natomiast jego odbiorcą (...) Company „N.Ukraine). Z treści tego pisma nie wynikało zresztą czy istotnie kompensata ta nastąpiła i czy kompensata ta znajdowała dalsze odzwierciedlenie i podstawę obciążenia nią powoda, skoro brak w tym zakresie dalszych dowodów, brak również jasnego wykazania jaką rolę w omawianym „łańcuchu” podmiotów miała G. C. F. O. L. filiale, czy i kogo ten podmiot obciążył dalszą kwotą, nawet jeżeli przyjąć, ku czemu również brak jednoznacznych podstaw, iż kwota odszkodowania odpowiadała wartości uszkodzonego towaru i że był to towar tożsamy z przewożonym przez powoda. Niniejszej oceny nie zmieniało pismo z dnia 30.03.2015r., które wprawdzie wymieniał już jako przewoźnika powoda, ale w dalszym ciągu nie wyjaśniało istoty rzeczy, o której mowa powyżej. Trzeba zresztą dodać, iż oba te pisma stanowiły jedynie dowód z dokumentu prywatnego tj. na okoliczność, iż N. Ukraina złożyła oświadczenie o danej treści. Z przedłożonych przez pozwanego na etapie postępowania I instancyjnego dowodów nie wynikało, aby zleceniodawca pozwanego został obciążony tą kwotą i przez kogo, nie wynikało również, aby sam pozwany został obciążony przez swojego zleceniodawcę (...) d.S. – Białoruś A.kosztaami uszkodzonego towaru. Nie został wykazany związek tego zleceniodawcy ((...) d.S. – Białoruś AndrejGubik) z firmą z Finlandii i dalszymi. Wątpliwości odnośnie zaistnienia szkody i jej wysokości z pewnością nie usuwa także fakt, że ubezpieczyciel powoda odmówił wypłaty odszkodowania w ramach posiadanego ubezpieczenia OC przewozu drogowego ze względu na brak dokumentów utylizacji uszkodzonego towaru. Brak wiedzy odnośnie losów uszkodzonego towaru, w szczególności czy został on poddany likwidacji poddaje w wątpliwość zaistnienie szkody. Protokół z utylizacji uszkodzonego towaru mógłby niewątpliwie służyć jako dowód w sprawie dla wykazania zakresu szkody.

Nie było w niniejszej sprawie kwestionowane, że stosunek prawny łączący strony – międzynarodowa umowa przewozu podlegał ocenie według przepisów Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego (CMR) z dnia 19 maja 1956 roku (Dz.U. 1962, Nr 49, poz.238) Konwencja CMR w sposób kompleksowy reguluje kwestię odpowiedzialności za uszkodzenie towaru (art. 17) jak i zasady ustalania wartości uszkodzonego towaru dla potrzeb określenia odszkodowania (art. 25, 23)

Według ogólnej zasady wyrażonej w art. 17 ust. 1 Konwencji CMR, przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy. Zgodnie natomiast z art. 17 ust. 2 Konwencji, przewoźnik jest zwolniony od tej odpowiedzialności, w szczególności wówczas, gdy wykaże, że opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec. Z kolei zgodnie z art. 25 Konwencji w razie uszkodzenia przesyłki przewoźnik płaci kwotę, o którą obniżyła się wartość towaru, obliczoną według wartości towaru ustalonej zgodnie z artykułem 23, ustępy 1, 2 i 4. W przypadku gdy tylko część przesyłki doznała obniżenia wartości

przez uszkodzenie, odszkodowanie nie może przewyższać kwoty, którą należałoby zapłacić w razie zaginięcia części, która doznała obniżenia wartości.

Z powyższego wynika, że ustalenie odszkodowania za uszkodzenie przesyłki wymaga kilku zabiegów w oparciu o kryteria wskazane w art. 23 Konwencji. Punktem wyjścia jest ustalenie początkowej wartości towaru. Powinno się to odbywać według kryteriów, o których mowa w art. 23 ust. 1 i 2 CMR. Następnie należy ustalić wartość towaru po uszkodzeniu w oparciu o kryteria określone w art. 23 ust. 1 i 2 CMR. Po ustaleniu wysokości szkody (obniżenia wartości towaru na skutek uszkodzenia) należy ustalić wysokość świadczenia odszkodowawczego, które nie musi odpowiadać różnicy między wartością towaru przed uszkodzeniem i po nim. Dowód na okoliczność wysokości szkody spoczywa na osobie uprawnionej do dochodzenia odszkodowania. (Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR). Komentarz, Autorzy: Dorota Ambrożuk, Daniel Dąbrowski, Krzysztof Wesołowski, LEX 2015)

W niniejszej sprawie dla wykazania wartości towaru pozwany powołał się na treść pism z dnia 21.11.2014 r. i 30.03.2015 r. skierowanych do G. C. F. O. L. filiale i przedstawił materiał zdjęciowy, który w ocenie Sądu Okręgowego nie stanowił skutecznego dowodu ilości i rodzaju uszkodzonego towaru, pozwalającego na określenia wartości tego uszkodzenia. Również wynikającej z tych pism wartości nie można w sposób jednoznaczny utożsamić z wartością szkody, którą pozwany obciążył powoda.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw dla uwzględnienia zarzutu potrącenia. Stąd Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanego, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Zasądając w/w kwotę wynagrodzenia Sąd miał na uwadze przepis przejściowy § 21 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (1.01.2016) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.